

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 621/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Krutekom, Advokátska kancelária Krutek & Kuruczová, Hlavná 11, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na „*spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov*“ podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn.14 C 434/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na „*spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov*“ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 434/2015.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 25. septembra 2015 prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil okresnému súdu „*návrh na určenie neplatnosti právneho úkonu*“ a 5. novembra 2015 podanie označené ako „*zmena návrhu*“. V priebehu konania podľa sťažovateľa dochádzalo k zbytočným priet'ahom (uviedol dva úkony okresného súdu, a to 25. apríla 2016 – okresný súd uznesením pripustil zmenu petitu na základe jeho návrhu a 10. januára 2017 – vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a do podania sťažnosti nenariadil žiadne pojednávanie, pozn.), a preto sa domnieva, že v jeho právnej veci došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem toho sťažovateľ poukazuje na to, že prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa domáhal zjednania nápravy u predsedu okresného súdu a v marci a októbri 2016 podal na zbytočné priet'ahy sťažnosti, ktoré boli uznané ako dôvodné.

3. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho základné právo na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 434/2015 porušené boli. Súčasne žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v predmetnom konaní konať bez zbytočných priet'ahov. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € z dôvodu zhoršenia svojej životnej úrovne (je nútený prespávať mimo darovanej nehnuteľnosti, v ktorej mu bol zrušený aj trvalý pobyt, a sú na neho podávané nové a nové trestné oznámenia [REDAKOVANÉ], ktoré sú príslušnými orgánmi činnými v trestnom konaní odmietané ako nedôvodné) a úhrady trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 170/06).

7. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je námietka porušenia jeho základného práva na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom (nečinnosťou) okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 434/2015.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

10. Reagujúc na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti ústavný súd zistil, že samotné konanie, ktoré začalo 25. septembra 2015, ku dňu podanej sťažnosti (9. november 2017) trvá celkovo iba 26 mesiacov, a už len z tohto pohľadu sa jeho námietky javia z ústavného hľadiska ako nedôvodné. Ústavný súd súhlasí s tvrdeniami sťažovateľa, že v postupe okresného súdu sa naozaj vyskytli kratšie obdobia nečinnosti, počas ktorých okresný súd nekonal (najmä pre dlhodobejšiu práceneschopnosť zákonnej sudkyne, pozn.), ale vykonané úkony uvedené v bode 2 a tiež zaslание vyjadrení strán sporu k návrhu a zmene jeho návrhu, resp. rozhodnutie o zmene petitu od 5. novembra 2015 do 25. apríla 2016, ako aj spracovanie výzvy na zaplataenie súdneho poplatku v neskoršom čase od podania návrhu,

nemožno ešte považovať v súčasnosti za konanie s úplnou a opakovanou nečinnosťou, ale len za ojedinelý prieťah. Predseda okresného súdu navyše v odpovediach na jeho sťažnosti uviedol, že vec bude pravidelne po návrate zákonnej sudkyne sledovať (sudkyňa ukončila práceneschopnosť 10. októbra 2017, pozn.). Navyše, v kontexte danej veci aj zo strany sťažovateľa (nezaplatil súdny poplatok pri podaní návrhu a po dvoch mesiacoch podal návrh na zmenu návrhu) nebola splnená základná podmienka pre riadny a rýchly postup v konaní. Neprichádza preto podľa názoru ústavného súdu v súčasnosti do úvahy, aby doterajší namietaný postup okresného súdu reálne znamenal možnosť kvalifikovať ho po prijatí návrhu na ďalšie konanie ako porušenie označených práv sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho stabilizovanej judikatúry tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01), čo však nie je ešte prípad sťažovateľa a podľa názoru ústavného súdu celková doba konania pred okresným súdom (bod 10) aj so zistenou nečinnosťou je pre tento čas zatiaľ na hranici ústavnej akceptovateľnosti.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Nad rámec ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti navyše riadne a kvalifikovane neodôvodnil svoju žiadosť o priznanie finančného zadostučinenia (pozri bod 3). Obdobne namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (na súdnu a inú právnu ochranu, pozn.) nie je správne v sťažnosti pomenované a ani riadne odôvodnené, teda sťažnosť má ešte aj formálne a obsahové nedostatky [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde]. V systematike ústavy sú totiž primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho

konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažnosť teda rovnako nespĺňa aj zákonné požiadavky, preto ju ústavný súd mohol odmietnuť súčasne i pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 134/2010).

13. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu bude v nej opakovane dochádzať k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017